

*Κανείς δε φεύγει από το σπίτι
εκτός και αν το σπίτι
είναι το στόμα καρχαρία.*

Warsan Shire

Η πόλις θα σε ακολουθεί.

Κ. Π. Καβάφης

*«Όταν ήμουν μικρή νόμιζα πως όσα ζούσα, όλη
η κακοποίηση κι η παραμέληση, κάπως με έκαναν...
ξεχωριστή. Έτσι αποφάσισα ότι μια μέρα θα γράψω κάτι
που θα κάνει μικρά κορίτσια σαν εμένα να νιώθουν λιγότερο
μόνα. Κι αν δεν μπορώ να γράψω αυτό το βιβλίο... Αν δε
γράψω αυτό το βιβλίο, σημαίνει πως όλα τα τραύματά μου
δεν ήταν ωφέλιμα τραύματα, ήταν απλώς τραύματα. Πως δε
μου χρησίμευσαν σε τίποτα και πως όλα αυτά τα χρόνια που
ήμουν μίξερη πήγαν στράφι. Θα μπορούσα να είμαι
χαρούμενη όλον αυτόν τον καιρό [...] και δημοφιλής και να
έχω καλούς γονείς...»
«Αν δεν μπορείς να γράψεις αυτό το βιβλίο, τότε γράψε
ένα άλλο βιβλίο, ίσως πετύχει το ίδιο πράγμα».*

BoJack Horseman (*Good Damage*)

0

Έχετε 5 νέα μηνύματα.

Έλα, παλικάρι μου, τι κάνεις, έφτασες, πάρε μας αμέσως, ανησυχούμε πολ... / μπιπ

Μήνυμα διαγράφηκε / μπιπ

*Όλα τα μηνύματα διαγράφηκαν. Δεν έχετε νέα μηνύματα.
Επιστροφή στο κεντρικό μενού.*

Βάζω το κινητό ανάμεσα στα πόδια μου και τα σφίγγω καθώς όλο το αεροπλάνο τρέμει ενώ προσγειώνεται. Το φρενάρισμα με ρίχνει μπροστά και κλείνω τα μάτια, προσπαθώντας να ακουμπήσω την πλάτη μου στο κάθισμα, λες και εξαοτάται η ζωή μου από αυτό. Ο δυνατός θόρυβος του αεροπλάνου διαπερνά τα ακουστικά μου και κάνει το τραγούδι που ακούω soundtrack σκηνης από δυστύχημα. Ζω τη σκηνή σε αργή κίνηση. Τη βλέπω να ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια μου, έκπληκτος που μπορώ σχεδόν να πιάσω τη στιγμή, χωρίς όμως να μπορώ να κάνω το παραμικρό για να αλλάξω όσα είναι να συμβούν.

Σε λίγο θα πέσει μια μπαλάντα ή κάτι ambient και η κάμερα θα δείχνει ευρυγώνια, παγωμένα πλάνα με συντρίμια αε-

ροπλάνου. Τα σώματά μας θα μετατρέπονται σε καπνό, σαν ένα ξύλο που καίγεται στη μέση μιας παραλίας το καλοκαίρι, ή κάτι που φαίνεται εξίσου τραγικά όμορφο πίσω από το γυαλί. Στις ειδήσεις κάποιος θα μιλάει με προκάτ φράσεις για την «τραγωδία» σε «αερολιμένα» Λονδίνου που «στοίχισε τη ζωή» σε Χ συνανθρώπους μας. Πρέπει να είναι πολύ εύκολο να λες τις ειδήσεις, αφού όλο τις ίδιες λέξεις χρησιμοποιείς. Όπως οι μοδίστρες έχουν πατρόν για κάθε ρούχο, τους φαντάζομαι κι αυτούς να έχουν πατρόν για κάθε είδους δυστύχημα, αλλάζοντας απλώς τις ημερομηνίες και τους αριθμούς των θυμάτων κάθε φορά.

Στο ίδιο δελτίο ειδήσεων θα έχουν έναν ειδικό αεροπλανολόγο-δυστυχηματολόγο σε παράθυρο, ο οποίος περισσότερο ενθουσιάζεται για την πρώτη τηλεοπτική του εμφάνιση, παρά λυπάται για το δυστύχημα. Θα δηλώσει σοκαρισμένος αλλά όχι και τόσο σοκαρισμένος για το περιστατικό, αφού σύμφωνα με τα λεγόμενά του τα περισσότερα αεροπορικά δυστυχήματα γίνονται κατά την προσγείωση και την απογείωση, φροντίζοντας αραιά και πού να κάνει παύσεις και χειρονομίες. Όχι τόσο για να δώσει έμφαση στα λεγόμενά του, αλλά για να δούμε τα δάχτυλά του, ότι δε φοράει βέρα. Αποπνέει ένα είδος ασφάλειας, κάτι που σε κάνει να νιώθεις ότι, αν έμπαινες μαζί του σε αεροπλάνο, εκείνο δε θα έπεφτε ποτέ. Παρασυρμένος από τη δόξα της πρώτης τηλεοπτικής του εμφάνισης, θα βγει εντελώς εκτός θέματος, αρχίζοντας να μιλάει για τότε που κάτι πουλιά είχαν καταστρέψει τις τουρμπίνες ενός αεροσκάφους. Ο κεντρικός παρουσιαστής θα τον διακόψει και ο κόσμος θα γλιτώσει από την κακή ποιότητα του μικροφώνου και της κάμερας του ειδικού, σε ζωντανή σύνδεση από το κακοφωτισμένο σπίτι του. Για κακή του τύχη, θα σηκωθεί από την καρέκλα του πριν κοπεί η σύνδεση και όλη η Ελλάδα θα τον δει να λανσάρει το υπέροχο συνο-

λάκι: από τη μέση και πάνω κοστούμι, από τη μέση και κάτω βρακί Bugs Bunny.

Σε μερικές μέρες που θα κάνουν ρεπορτάζ για τα θύματα, η μάνα μου θα ξεχωρίσει από όλους τους άλλους, καταλήγοντας με δική της συνέντευξη σε κεντρικό κανάλι, να κλαίει ασταμάτητα μπροστά στο πανελλήνιο, λες και την επέλεξαν με casting για μοιρολογίστρα σε αρχαίο δράμα. Με όπλο τον εκρηκτικό συναισθηματισμό της θα εκτοξεύσει την τηλεθέαση στα ύψη, καθώς θα δείχνει τρέμοντας φωτογραφίες που λέω τον όρκο στο πανεπιστήμιο, δακρύζοντας και επαναλαμβάνοντας πόσο περήφανη είναι για εμένα. Μερικοί θα συγκινηθούν βαθύτατα από το ξέσπασμα της *δόλιας μάνας*, και άλλοι θα απορούν γιατί μοιάζω σαν παιδάκι από ίδρυμα στις φωτογραφίες και θα αναρωτιούνται αν έχω ψυχολογικά προβλήματα.

Από τότε, κάθε φορά που θα μιλάει για εμένα, θα τονίζει ότι είμαι «καλό παιδί και αριστούχος», που πήγαινε στο Λονδίνο «με υποτροφία» κι ότι είχα όλη τη ζωή μπροστά μου να κάνω μεγάλα πράγματα. Όλοι θα της δίνουν συγχαρητήρια που μεγάλωσε ένα τέτοιο διαμάντι κι η μάνα μου θα νιώθει περήφανη που όλο το ξύλο που μου έριχνε από το δημοτικό για να διαβάσω δεν πήγε χαμένο. Ή, βασικά, πήγε, αφού θα έχω πεθάνει. Τουλάχιστον θα της έχουν μείνει τα αριστεία στο σαλόνι. Οι τοπικές εφημερίδες θα με παρουσιάζουν σαν τον Έλληνα Άινσταϊν από την Ημαθία, και η Βέροια θα ξαναβρεί την παλιά της «δόξα» που είχε να δει από την εποχή της Κικής Κούσογλου, της άτυχης κοπέλας που την έψαχνε στη Νικολούλη ο γκόμενός της ενώ την είχε στραγγαλίσει ο ίδιος, αλλά και του μικρού Άλεξ. Και φυσικά, του περιστατικού στα Τέμπη, το 2003, όπου χάθηκαν τόσοι μαθητές από την Ημαθία.

Βέβαια οι καθηγητές μου από το σχολείο θα διαβάζουν το όνομά μου δύο και τρεις φορές μήπως το είδαν λάθος. Αφού

καταλήξουν ότι είμαι εγώ και δεν πρόκειται για συνωνυμία, θα πετάνε αραιά και πού κανένα σχόλιο του τύπου «αριστούχος ναι, αλλά σε εμένα πάντως ερχόταν αδιάβαστος πάντα, εννοώ καμιά φορά» και «ίσως να τα φουσκώνουν και λίγο τα κανάλια». Η αδελφή μου η Θεοδοσία κάθε φορά που με βλέπει στην τηλεόραση θα σκέφτεται «σιγά τη διάνοια, αφού είχε γίνει φυτό στο πανεπιστήμιο, δεν έβγαινε από το σπίτι, έτσι γίνομαι κι εγώ διάνοια», κάτι που όμως δε θα τολμήσει να ξεστομίσει πάλι στο σόι. Εγώ, πεθαμένος, θα προσπαθώ να πείσω τον μάνατζερ της ζωής μετά θάνατον να μου δώσει άδεια να γίνω φάντασμα για να μπορέσω να πάρω εκδίκηση για όλα.

Το αεροπλάνο κινείται στον αεροδιάδρομο τώρα και προσπαθώ να φανταστώ ότι είμαι σε λεωφορείο, μήπως και καταφέρω να ηρεμήσω. Ακούω τον ειδικό αεροπλανολόγο-δυστυχηματολόγο από την τηλεόραση να μου λέει πως σύμφωνα με τη στατιστική το λεωφορείο είναι πιο επικίνδυνο από το αεροπλάνο. Ποιος τη χέζει όμως τη στατιστική όταν τρέμεις ολόκληρος λες και πρόκειται να πεθάνεις. Εγώ πάντως αισθάνομαι το λεωφορείο πολύ πιο ασφαλές. Ίσως επειδή κάθε φορά που μπαίνω δε με τρομοκρατούν με το να μου λένε τι μπορεί να πάει λάθος και να μου δείχνουν τις εξόδους κινδύνου που βρίσκονται χιλιάδες μέτρα πάνω απ' τη γη. Επίσης τα λεωφορεία δεν έχουν αναταράξεις λες και έρχεται η Αποκάλυψη. Αν για οποιοδήποτε λόγο δεν αισθανθώ καλά, πατάω ένα κουμπί και κατεβαίνω. Ή στη χειρότερη σπάω το τζάμι και πηδάω έξω, αν και δεν ξέρω με τι ακριβώς θα το έσπαγα. Στο αεροπλάνο με το που μπεις, αμέσως σου δείχνουν πώς να φουσκώσεις το σωσίβιο σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης. ΤΟ ΣΩΣΙΒΙΟ! Τι να το κάνω το σωσίβιο, μάτια μου, όταν πέφτω από είκοσι ουρανοξύστες; Σε πτήση είμαι, όχι σε κρουαζιέρα.

Το αεροπλάνο σταμάτησε να κινείται και να βγάζει ήχους, σαν αμάξι που πάρακαρε. Παίρνω μια βαθιά ανάσα και περιμέ-

νω να αδειάσει ο διάδρομος από τον κόσμο. Έφτασα λοιπόν εδώ όπου ήθελα πάντα να ζήσω. Το επαναλαμβάνω στο μυαλό μου δέκα φορές για να το πιστέψω. Απ' το παράθυρο κοιτάζω ό,τι φαίνεται απ' το Λονδίνο, προσπαθώντας να φανταστώ τη ζωή μου εδώ. Δε νομίζω ότι είχε δίκιο ο Καβάφης. Δε χρειάζεται να ταλαιπωρείται κανείς τόσο πολύ για να φτάσει στην όποια Ιθάκη του. Οι περιπέτειες δεν είναι κάθε φορά ευχάριστες, και μπορεί πάντα να πεθάνεις από κάποιο μυθικό τέρας. Δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι υπερδυνάμεις και για κάθε άτομο που τα κατάφερε και ονομάστηκε ήρωας, υπάρχουν εκατομμύρια άλλα πτώματα των οποίων τις ιστορίες δε μάθαμε ποτέ.

Αναρωτιέμαι πόσο καλύτερη θα ήταν η ζωή μου αν είχα γεννηθεί και μεγαλώσει εδώ και δε χρειαζόταν αυτή η σχεδόν Οδύσσεια. Θα ήταν όντως καλύτερα ή θα θεωρούσα όλα όσα έχω δεδομένα; Αν σε κάποιο παράλληλο σύμπαν υπάρχει αυτός ο εαυτός μου, πολύ θα ήθελα να τον γνωρίσω. Ή, μάλλον, καλύτερα όχι: αν είναι τόσο ευτυχισμένος, θα μου στερούσε κάθε επιθυμία να συνεχίζω να ζω σε αυτόν τον κόσμο που όλα μου είναι τόσο δύσκολα.

Κλήση από: Σπίτι

Πατάω το κουμπί για να σταματήσει η δόνηση και βάζω το κινητό στην τσέπη. Το αεροπλάνο έχει σχεδόν αδειάσει και σηκώνομαι να πάρω τη βαλίτσα από πάνω. Αν η ζωή μου ήταν ταινία, όχι αυτή όπου πέθαινα σε αεροπορικό, θα ήθελα να κοπούν όλες οι προηγούμενες σκηνές κι η ιστορία μου να ξεκινήσει από αυτό το σημείο. Το σημείο που κατεβάζω τη βαλίτσα από το ράφι και τρέχω να προλάβω το Λονδίνο.

Στην έξοδο χαιρετάω τους αεροσυνοδούς λες και δε φοβάμαι άλλο πια τους ανθρώπους. Ο ένας μου χαμογελάει μόνο με το στόμα και σκέφτομαι αυτό που είχαν γράψει για τον Κα-

ρουωτάκη αφού πέθανε, ότι χαμογελούσε μόνο με το μισό πρόσωπο κι ότι αυτό συνόψιζε την τραγωδία της ζωής του. Κάτι τέτοιο. Μου είχε φανεί πολύ βαθυστόχαστο τότε, τώρα μου φαίνεται μπουρδα, σαν εκ των υστέρων χειρομαντεία με το πρόσωπο κάποιου. Αναρωτιέμαι αν ο σκοπός της εκπαίδευσης των φιλολόγων είναι να κάνουν τα πράγματα στα οποία ειδικεύονται να φαίνονται βαθυστόχαστα, όπως ο σκοπός των πωλητών είναι να σε πείσουν ότι χρειάζεσαι το τάδε προϊόν.

Στους διαδρόμους του αεροδρομίου περπατάω τόσο γρήγορα, ώστε να μην καθυστερήσω να φτάσω στη νέα μου ζωή. Έτσι κι αλλιώς αυτές οι ενδιάμεσες σκηνές θα κοπούν στο μοντάζ και ούτε θα τις θυμάμαι μελλοντικά. Με το που έρχεται η σειρά μου, δίνω το διαβατήριο για έλεγχο κι από την άλλη πλευρά του κουβούκλιου ακούω να μου λένε “Hi”. Αισθάνομαι τόσο αγενής Ελληνάρας που δε χαιρέτησα, ξέχασα πως στην Αγγλία οι άνθρωποι είναι ευγενικοί. “Hi”, λέω με όσο καλύτερη προφορά μπορώ για να μη με περάσουν για κανέναν ξένο. “Kalimera”, μου λέει η ελέγκτρια με προφορά Καλομοίρας και χαμογελάω αμήχανα.

Όλα στο αεροδρόμιο φαίνονται τόσο προσεγμένα και σύγχρονα. Νιώθεις ότι ζεις στο εδώ και τώρα· όχι όπως στην Ελλάδα που είναι λες και σε έχουν ξεχάσει σε μια χρονοκάψουλα με αρχαία ερείπια.

Κλήση από: Σπίτι

«Έλα, παλικάρι μου, έφτασες επιτέλους; Σε έπαιρνα τόση ώρα, το είχες κλειστό κι ανησυχούσαμε».

«Μπαμπά, ήμουν στο αεροπλάνο. Τρεισήμισι ώρες κάνει η πτήση από Θεσσαλονίκη για Λονδίνο, δεν τα είπαμε;»

«Ε, ναι, αλλά γονείς είμαστε, ανησυχούμε, μικρό παιδί στέλνουμε στο εξωτερικό».

«Δεν είμαι μικρός. Και δε με στείλατε εσείς».

«Καλά ναι, είσαι αριστούχος πτυχιούχος, μεγάλος και τρανός, αλλά για τον μπαμπά θα είσαι πάντα το μικρό του το παιδάκι. Σαν χθες το θυμάμαι που έλεγες στον κόσμο “εγώ τον μπαμπά μου τον έχω σαν μπαλάκι στα χέρια μου, ό,τι θέλω τον κάνω!” Πώς είναι το Λονδίνο, ωραία;»

«Βρε μπαμπά, τι πώς είναι το Λονδίνο, ακόμα αεροδρόμιο είμαι, τίποτα δεν είδα. Περιμένω να φτάσουν οι βαλίτσες μου».

«Α, εντάξει. Πρόσεχε μη σου τις κλέψουν».

«Μια χαρά θα είναι οι βαλίτσες μου, τις προσέχω».

«Καλά, πώς ήταν η πτήση, δε νομίζω να φοβήθηκες τίποτα ολόκληρος άντρας...»

«Όλα μια χαρά».

Ψέμα

«Ωραία, μη σε ενοχλώ και πολύ, είναι και ακριβά. Πάρε μας από τον υπολογιστή όταν φτάσεις στις εστίες. Κάτσε, ρε Μαρία, μη με τραβάς. Περίμενε, μην κλείνεις, σου δίνω τη μάνα σου».

«Αγορίνα μου, καρραμπουζουκλή μου, έφτασες, ε;»

«Ναι, μαμά, όλα καλά».

«Να ΠΡΟ-ΣΕ-ΧΕΙΣ. Τα μάτια σου δεκατέσσερα εκεί στο Λονδίνο. Ειδικά στο νότιο Λονδίνο που έμαθα ότι είναι πολύ επικίνδυνα με τους μαύρους και τους μετανάστες».

«Μαμά κι εγώ μετανάστης είμαι στο Λονδίνο».

«Άλλο εσύ, εσύ είσαι μορφωμένος και καλόψυχος! Με τέτοιους γονείς τι θα γινόσουν! Λοιπόν, μην εμπιστεύεσαι κανέναν εκεί που είσαι! Μακριά από ναρκωτικά και περίεργους! Ξέρεις τι λένε για τους Άγγλους ε, ότι είναι ανώμαλοι...»

Πιο ανώμαλοι από εσάς αποκλείεται, μανούλα.

«Μαμά, δε σ' ακούω καλά, πέφτει η γραμμή. Θα σας πάρω μετά».

Κι άλλο ψέμα.

«Εντάξει, πάρε μας, δεν πειράζει που είναι αργά, δε θα κοιμηθούμε».

Πατάω το κόκκινο κουμπί με το χέρι μου που έχει ιδρώσει και η φωνή σταματάει. Είναι τόσο ωραία που με μια κίνηση του δαχτύλου μου μπορώ να κάνω τις φωνές τους να σταματήσουν. Σαν να ακούω podcast κι όχι τους γονείς μου και τις παράλογες απαιτήσεις τους για το πώς πρέπει να ζήσω. Καθώς η κλήση τελειώνει, η λέξη *Σπίτι* χάνεται από την οθόνη. Ανοίγω τις επαφές και διαλέγω *Επεξεργασία*. Πατάω πέντε φορές το κουμπί διαγραφή και η λέξη *Σπίτι* σβήνει για πάντα. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί πλέον για άλλο αριθμό. Μπορώ να φτιάξω όπου θέλω το σπίτι μου.

Κοιτάω μέσα από τους τοίχους το Λονδίνο λες και είμαι ο Σούπερμαν και έχω όραση ακτίνων Χ. Προσπαθώ να φανταστώ πού βρίσκονται αυτή τη στιγμή οι άνθρωποι που θα γνωρίσω μελλοντικά. Αναρωτιέμαι αν κάποια αόρατα, χρυσά νήματα μας συνδέουν και αν με κάθε κίνησή μου κατευθύνομαι στο μέρος όπου βρίσκεται το νέο μου σπίτι. Δεν πιστεύω στη μοίρα και στο πεπρωμένο· μόνο όταν με βολεύει.

Όση ώρα περπατάω, παρότι η λέξη *Σπίτι* έχει διαγραφεί από το κινητό μου, τη βλέπω ακόμα στο οπτικό μου πεδίο, σαν να έχει αφήσει σημάδι. Πρέπει να πήγαινα δημοτικό όταν πήρα κινητό και είχα σημειώσει τον συγκεκριμένο αριθμό ως *Σπίτι*. Δεν έχω αμφισβητήσει ποτέ ξανά την ονομασία αυτού του αριθμού, ακόμα κι όταν έφυγα Θεσσαλονίκη για το προπτυχιακό.

Στο κενό που άφησε η λέξη *Σπίτι*, γράφω *Γονείς* κι αι-

σθάνομαι σαν να 'χω διαπράξει κάτι σαν ύβρη ή έσχατη προδοσία.

Γονείς σου είναι, αυτοί σε μεγάλωσαν, αγάριστο πλάσμα.

Σηκώνω το βλέμμα από το κινητό και κοιτάζω το αεροδρόμιο επιφυλακτικά, σαν να περιμένω κάποιον να με μαλώσει ή κάτι κακό να μου συμβεί. Φτάνω στην παραλαβή των αποσκευών όπου μας ενημερώνουν ότι θα αργήσουν λόγω ενός τεχνικού προβλήματος. Κάθομαι κάτω να τις περιμένω μπροστά απ' τον μίαντα. Στην Ελλάδα δε θα τολμούσα ποτέ να καθίσω κάτω στο πάτωμα, θα ένιωθα πως με κρίνουν από παντού. Ανοίγω τις σημειώσεις του κινητού και προσπαθώ να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου σε ένα ποίημα.

σπίτι

είδα μια κλήση στο τηλέφωνο από το σπίτι
από τον αριθμό που είχα αποθηκεύσει ως «σπίτι»
πρόσεχε εκεί στα εξωτερικά που πας, είπε το σπίτι
είπε η φωνή των γονιών μου από το «σπίτι»

όταν ήμουν μικρός είχα αποθηκεύσει έτσι τον αριθμό τους
και έμεινε έτσι από τότε
προσπαθώ να βρω τη στιγμή που το «σπίτι»
δεν ήταν πια το σπίτι μου
η Warsan Shire λέει ότι
κανείς δε φεύγει από το σπίτι εκτός
και αν το σπίτι είναι το στόμα καρχαρία
όταν ήμουν μικρός ήξερα πού είναι το σπίτι μου
τώρα αλλάζω τ' όνομα της επαφής
γράφω «γονείς», όχι άλλο «σπίτι»

τώρα με 2 βαλίτσες 20κιλες
 είμαι η γενιά που μπαίνει σε ακόμα ένα αεροπλάνο
 κοιτάμε απ' το παράθυρο τις πόλεις
 πάνω από τις οποίες αιωρούμαστε τυχαία,
 δεν ξέρουμε πού θα προσγειωθούμε
 και λέμε: τώρα όντως το αισθάνομαι,
 τώρα θα βρω το σπίτι μου,
 καθώς η ρουλέτα συνεχίζει να γυρίζει
 ώσπου να σταματήσει σε κάποια ξένη πόλη
 σα να 'μαστε σε καζίνο κι έχουμε
 μόλις ποντάρει τη ζωή μας

«Συγγνώμη, δικές σας είναι αυτές οι βαλίτσες;» με ρωτάει ο υπάλληλος.

Σηκώνω το κεφάλι από το κινητό και είμαι μόνος, όλος ο
 κόσμος γύρω μου έχει φύγει. Μονάχα δύο βαλίτσες απομέ-
 νουν στον ιμάντα του αεροδρομίου, κολλητά η μία στην άλλη.
 Έτσι όπως στριφογυρνάνε μοιάζουν με μπίλια σε ρουλέτα που
 δεν έχει βρει ακόμα πού θα καταλήξει. Μπορώ ακόμα να πο-
 ντάρω. Μπορώ ακόμα να κερδίσω την παρτίδα της ζωής μου.

Καθώς το τρένο διασχίζει το νυχτερινό Λονδίνο και περνά-
 με τόσα φωτισμένα παράθυρα σπιτιών, με διαπερνά η σκέψη
 ότι δεν έχω καμία επαφή με το όνομα «σπίτι» στο κινητό μου.